

tør jeg antage, at det af ham alene stillede Forslag under Nr. 8 er bortfaldet eller idetmindste vil blive taget tilbage; thi det er jo aldeles klart, at naar der i en Lov, som vedtages af Kongen og Rigsdagen, er Spørgsmaal om at give „Regjeringen“ en Bemyndigelse, saa er det en Bemyndigelse, der kun kan udøves af Kongen igjennem den eller de af ham for Kongeriget særligt udnævnte ansvarlige Ministre; derom kan der virkelig fornuftigviis ikke være nogen Tvivl, og jeg tør antage, at den ærede Rigsdagsmand ikke heller vil forlange; at jeg skal sige Mere herom.

Tscherning: Jeg ønsker, at tage det nævnte Forslag tilbage.

Judenrigsministeren: Der fremkom jo derimod meget mærkelige Oplysninger fra den ærede Rigsdagsmand i hans andet Foredrag med Hensyn til det Forslag, som er stillet under Nr. 1, hvilket Forslag jeg troede var alvorligt stillet af Udvalgets Fleertal; men jeg har nu erfaret, at det ialfald ikke er stillet alvorligt af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning: Jo meget alvorligt.). Det ærede Medlem bemærkede idetmindste udtryffeligt igaar, at dersom min ærede Sidemands (Fischers) Forslag strax havde været ham bekendt, førend det under Nr. 1 blev stillet, var dette Forslag slet ikke fremkommet (Tscherning: Maaskee ikke.). Ja maaskee ikke, men det synes mig at stille det meget nær i Klasse med det første, saa at det ialfald er en saa høi Fornuft, der ligger deri, at det ikke kan ventes, at den vil finde Ojenklang i Thinget, idet vi ere for ufornuftige til at forstaae denne høie Fornuft. Det væsentligste Forslag altsaa, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand, er det, der her fremtræder som det subsidiaire, og som navnlig foreligger under Nr. 4 og 5, og med Hensyn til hvilket jeg nu skal forsøge at ansueliggjøre, hvorvidt den ærede Rigsdagsmand og jeg ere enige eller ikke.

Det kunde maaskee synes meget dristigt, at jeg gaaer ud fra, at vi kunne være enige endog saa i Meget, naar man vil erindre, at den

ærede Rigsdagsmand udtalte, at det Forslag, der er fremkommet fra Regjeringen, var saa umodent, at han allerede paa det første Trin snarere burde have stemt derimod, hvad han dog ikke ubetinget vilde gjøre. Dette er nu imidlertid ikke Noget, som skræmmer mig, naar det bliver udtalt af den ærede Rigsdagsmand. Det er nemlig bekendt, at den ærede Rigsdagsmand i mange saadanne Forhold har egen Sprogbrug, en Sprogbrug, som vi forstaae, og som vi lempe os efter. Vi have hørt, at den ærede Rigsdagsmand har kaldt et finantstelt Lovforslag en finantstet Uting, og dog har den ærede Rigsdagsmand, hvad jeg meget paaskønner, med al sin Styrke anbefalet et saadant Forslags Vedtagelse. Selv altsaa om han kalder et Forslag ufornuftigt og umodent, er jeg ikke derfor saa urolig, thi det kunde jo dog gjerne være, at den ærede Rigsdagsmand, alt vel overveiet, alligevel vilde anbefale det til Antagelse. Det er nemlig vel bekendt, at naar der fremkommer et Forslag, som egentlig ikke behager den ærede Rigsdagsmand, saa er det aldrig rigtig modent, hvor nøie og modent det end er overveiet, det kan modnes og modnes, men dersom det ikke er netop saaledes, som det behager ham, saa er og bliver det dog aldrig rigtigt modent; naar derimod den ærede Rigsdagsmand selv fremkommer med et Forslag, er det altid tilstræffeligt modent, om ogsaa Andre finde, at det er meget umodent; dette kan altsaa ikke gjøre Sagen klar.

Der var en væsentlig Indvending, som den ærede Rigsdagsmand gjorde imod Forslaget til en Tverbane, idet han nemlig sagde, at det ikke var en „jydske Jernbane“, det var vel en „Jernbane i Jylland“, men den maatte ikke gjøre Krav paa at hedde en jydske Jernbane. Det er nu min Overbeviisning, at netop den Tverbane, om hvis Antagelse der væsentlig er Spørgsmaal, i Henhold til de tre ærede Medlemmers Forslag, er den ene „jydske Jernbane.“ Der er nemlig efter min Overbeviisning to Jernbaner, om hvilke det lige meget maa siges, at de ere „jydske“ Jernbaner, naar man — det er forøvrigt en ganske smuk og betegnende Form — vil betone Forfjellen imellem en jydske Jernbane og en Jernbane i